

Bazen Daha Fazladır Herşey

– ferda'ca · 12 Ekim 2014

"Kimse kimsenin yarasına inanmıyor artık. Ötesi yok. Hepimiz kendi acımızla öleceğiz." Tarık Tufan

Ne doğru söylemiş yazar...Hani bazı zamanlar vardır kendinizi kimsesiz kalmış hissedersiniz ya;Rahmetli babamı kaybettiğimde bu duyguyu çok yoğun yaşamıştım.Eşim ,çocuğum ,kardeşlerim annem ve karnımda üç aylık bebeğim olduğu halde...

Babam benim çınarım,arkadaşım,doktorum,yol arkadaşımıdı her şeyimdi....Kısacası mavi gözlü dev adamımdı.

Sevdiklerimiz değer verdiklerimiz ile paylaştığımız zaman ne kadar önemliymiş bunu o zaman daha iyi anlamıştım.Ve hep sevdiklerimi kaybetme korkusu yaşamışımıdır ...Bu korkuyla bilmeden bazen hatalar da yapmışımıdır.Çok bağlanmak,insanlara çok inanmak ve sevgim ile bunaltmak gibi... Sevgi dedim de bu sabah televizyon izliyordum.Dün bir gösteri sırasında atılan kurşun hiç günahı olmayan,mutfağında yemek yapan bir anneye gelmiş ve hayatını kaybetmesine sebep olmuş.İki senelik evli ve bir yaşında çocuğu var.Eşi cenazede ve çocuğu kucağında.Bütün gece uyumayan çocuğa annesinin eşarbını vermişler kokusu ile uyuyabilmiş.Öyle duygulandım ki,farkında olmadan iki damla göz pınarlarımı dolduruverdi.Seneler öncesine gittim bir an.Kardeşimin nişanı vardı ve nişan alış-verişine gideceğiz.Hava soğuk olduğu için dört yaşında olan kızımı yengeme bıraktım.Arkamızdan çok ağlamış.Yengem kendini odaya kapattı bizi istemedi dedi.O zamanlardan asi bir çocuktu.Sanırım uyudu dedi yengem.Kapıyı açtığımda gördüğüm manzara annenin insan hayatındaki yerine nasıl güzel bir örnekti. Pembe bir kazağı vardı.Çok yüksek bir yerde.Onu nasıl alabildi bilmiyorum.Yatağın yanına çökmüş benim kazağımyı kucaklamış ağzında emzik öylece uyumuştı...Kendimi af edemedim onu bu şekilde görünce...

Şimdi soruyorum bilinçsiz silah taşıyanlara,kurşun atanlara.insan sıfatı taşımayanlara;Neydi bu çocuğun günahı,yalnız kalmak mı...? Neydi annenin günahı genç yaşında toprağın altında olmak mı...? Neydi babanın günahı şaşkın şakin daha olayı kavrayamadan anneliği üstlenmek mi...Çok acı...İnanın bizim mahalle de Teksas gibi..Her cumartesi ve pazar sokak düğünleri ve asker geçirmeleri var. Devamlı silah atarlar .Bazen havai fişeklerden de ürker olduk.İnanın ses duyduğumda kimseyi camlara yaklaştırmıyorum.Bu silah olayına bir çözüm getirilmeli diye düşünüyorum.Ateş düştüğü yeri yakmıyor artık...Anne yüreğim beynim hala küçük çocuğu düşünmekte...

Hiçkırıkları bastırmak için yağmaz mı yağmurlar...Camların buğusunda yaşanır bir kalbin en تنها yeri.Yokluğunu yanımda taşıdığım canım babam,Pembe kazağıma sarılıp uyuyan benim hala bebeğim canım kızım, şimdi çok uzaklardalar...Ama onların şefkat dolu kokuları yayılır durur hep odamda...Peki neden bazen daha fazla her şey...Neden esir alır gri bir iç çekiş beni...Şairin dediği gibi arkadaş ""yaşamak ciddi bir iştir" değil mi?

Ferda Özsoy